

STURZII (GENUL *TURDUS*) ÎN ORNITOCENOZELE DIN DEPRESIUNEA MARAMUREȘ

Iosif Béres, Gavril Ardelean

Introducere.

Turdidele sunt păsări de talie mijlocie (80–120 g), frecvente în habitatele păduroase, cu rol trofic deosebit în ornitocenozele din care fac parte.

În respectivele locuri din România sunt prezente și 6 specii ale genului *Turdus*, dintre care 5 sunt cuibăritoare.

Este de presupus că aceste specii vor fi întâlnite aproape în toate ecosistemele de pădure.

Material și metode.

Zona cercetată de noi, este Depresiunea Maramureș, un ținut muntos – depresionar, bine delimitată sub aspect geografic, având o suprafață relativ extinsă (3.200 kmp) și o extraordinară energie a reliefului (2303 m – Vârful Pietrosul Rodnei; 204 m - pe Tisa la Teceul Mic). Pe acest relief variat se întâlnesc aproape toate zonele de vegetație (mai puțin silvo-stepa), începând cu zăvoaiele râurilor (Tisa și afluenții săi) și terminând cu pășunile alpine (pe vârfurile munților Rodnei și ai Maramureșului).

Fără îndoială, Maramureșul oferă condiții naturale optime pentru turdide.

Studiul nostru s-a limitat numai la speciile din Genul *Turdus*, cele mai caracteristice păsări ale familiei din care fac parte.

Cercetarea a constatat în observații multianuale (peste 30 ani) în teren asupra populațiilor de mierle și de sturzi, în funcție de habitatele ocupate. Practic, am concentrat toate datele colectate de-a lungul anilor privind arealul de cuibărit, frecvența, densitatea și rolul ecologic al acestor păsări.

Rezultate și discuții.

Pe baza datelor adunate, am întocmit lista speciilor din Genul *Turdus* (tabelul nr. 1) prezente în Maramureș.

Tabelul nr. 1

Speciile Genului *Turdus* din în Depresiunea Maramureș, cu caracterele lor biologice și ecologice

Nr. crt.	Specia	Fenologia speciei	Ecologia speciei	Originea zoogeografică	Frecvența
1.	<i>Turdus pilaris</i> L.	S, C, OI	AL	S	FF
2.	<i>Turdus torquatus</i> C.L. Brehm	OV, C	GM, PR	PM	F
3.	<i>Turdus merula</i> L.	OV, C	PF, AL	EU	FF
4.	<i>Turdus philomelos</i> C.L. Brehm	OV, C	PR, RF	EU	FF
5.	<i>Turdus viscivorus</i> L.	S, C	PR, RF	ET	FF
6.	<i>Turdus iliacus</i> L.	P	AL	S	R

Notă:

Fenologia speciilor: S – sedentar; C – cuibăritor; OV – oaspete de vară; OI – oaspete de iarnă; P – pasaj.
Ecologia speciei: GM – gol de munte; PR – pădure de rășinoase; PF – pădure de foioase; AL – terenuri agricole și localități.
Originea zoogeografică: S – siberian; PM – palomontan; EU european; ET – european-turkestanian.
Frecvența – FF – foarte frecvent; F – frecvent; R – rar.

Redăm, în continuare, situația acestor specii în Maramureș.

• *Turdus pilaris* L. 1758 (cocoșarul)

A fost considerat oaspete de iarnă în Maramureș până în anul 1972, când unul dintre autori (Béres, 1973) a găsit prima pereche cuibăritoare pe malul Izei (alt. 272 m), lângă Sighetu Marmăției.

Cocoșarul s-a răspândit foarte repede în zona cercetată. Referitor la aceasta, este interesant că în perioada 1970 – 1980 arealul era discontinuu, punctiform, dar unde cuibărea avea o densitate foarte mare, spre exemplu la Ieud, în anul 1978 a fost depistată o colonie viguroasă, în care se aflau câte 30 cuiburi/ha. (Korodi Gal și Béres, 1979). Ulterior, cocoșarul a ocupat tot mai multe habitate favorabile în Maramureș, astfel că arealul actual cuprinde fără excepție principalele văi ale zonei, de la zăvoiul Tisei (204 – 220 m) până la Gura Fântânii – Borșa, la poalele Rodnei (harta nr. 1).

Specia prezintă o antropofilie avansată, cuibărind în localități, prin parcuri, cimitire, alei, livezi, aliniamente de arbori ce însoțesc șoselele, precum și prin zăvoaiele râurilor și chiar ale pâraielor pe arini. Cuibărește în colonii dispersate, ajungând până la 30 cuiburi /ha. În ultima perioadă, s-a constatat tendința de expansiune a cocoșarului spre ecosistemele naturale. Astfel, un cuib a fost găsit tocmai în punctul La Colibi (alt. 900 – 950 m) pe Valea Săpânței, într-o zonă păduroasă. Dar prezența sa în această zonă nu se leagă direct de pădurile de molid de aici, ci mai degrabă de antropofilia speciei (în apropiere se află un canton silvic și o cabană forestieră). Acest aspect a putut fi verificat și în alte cazuri, bunăoară în cimitire, parcuri, aliniamente etc.

În unele ornitocenoze – cum sunt cele din zăvoiul Tisei, livezile din leud, parcul Grădina Morii, cimitirele, aleile de pe strada M. Eminescu din Sighetu Marmăției – cocoșarul are cea mai mare dominație numerică și în greutate (17,42, respectiv 21,10 %). Pe baza studiilor noastre (*Korodi Gal și Béres*, 1979) am stabilit că un cuibar cu 5 pui consumă într-o perioadă de 14 zile circa 2.100 g hrană formată din 30 de componente, îndeosebi coleoptere, oligochete și anelide (în hrana puilor, mai ales larve și adulți de coleoptere și lepidoptere care pot fi considerate hrana de bază). Densitatea ridicată și consumul remarcabil dovedesc rolul deosebit al cocoșarului în ornitocenoze, dar și reușita în competiția cu alte specii pentru aceeași bază trofică. Bunăoară, el a eliminat mierla neagră (*Turdus merula*) din habitatele antropizate de pe teritoriul municipiului Sighetu Marmăției, în timp ce aceasta este dominantă pe alte teritorii învecinate (spre exemplu în Depresiunea Baia Mare).

Toamna (lunile X–XI) populația autohtonă este îmbogățită cu populații nordice ce se disting prin caractere etologice aparte, fiind neantropofile. Sunt păsări sperioase, ce se țin la mare distanță de om. Nu intră în localitate și formează stoluri mari până la sute de exemplare. Asemenea stoluri le-am întâlnit în zona cercetată mai ales în partea depresionară, pe dealuri, livezi, fânețe și pășuni, câmpuri cultivate etc.

În perioada rece, cu solul înghețat sau acoperit cu zăpadă, cocoșorul consumă fructe (îndeosebi bace) de *Prunus spinosa*, *Crataegus sp.*, *Celtis occidentalis*, *Loranthus europaeus*, *Viscum altum*, *Malus sp* etc., pe care le întâlnește peste tot și din belșug în Maramureș.

Prin urmare, deși cocoșorul este o specie de pasaj sau oaspete de iarnă, el s-a instalat recent ca pasăre cuibăritoare în Maramureș fiind un element dominant în avifauna zonei.

• *Turdus torquatus* (C.L. Brehm) 1831 (mierlă gulerată)

Este un oaspete de vară care sosește la noi în luna martie și ne părăsește în luna octombrie, fiind o specie montană ce cuibărește în pădurile de conifere și în etajul subalpin, în jnepenișuri dese.

Densitatea cea mai mare s-a constatat în Maramureș, în ecotonul dintre limita superioară a molidișurilor și jnepenișurilor subalpine din Munții Rodnei, Munții Maramureșului și Munții Țibleșului. În munții vulcanici Văratice, Gutâi, Igniș cuibărește numai sporadic în pădurile de amestec și în pădurile de rășinoase (harta nr. 1). Habitatele preferate sunt: lizierele de pădure, pășunile montane cu molizi, tineri, răzleți.

Biologia și rolul mierlei gulerate în ornitocenoză a fost studiată de Korodi (1970) în Munții Apuseni. El stabilește că în timpul hrănirii puilor în cuib pe durata a două săptămâni, acestea consumă 2801 bucăți hrană în greutate de 1.059 g, din care 75 % erau insecte.

Este de menționat că mierla gulerată nu părăsește habitatul preferat după cuibărire, ci numai în perioada autumnală când potențialul trofic – constituit din afine, merișoare și chiar insecte – crește în etajele subalpine și alpine. Atunci se poate constata o migrație trofică pe verticală, de jos în sus, când specia urcă până la altitudinea de 1950 m (Béres, 1969).

În septembrie – octombrie, ea părăsește zona, migrând spre zone altitudinale inferioare și spre sud. această migrație este foarte subtilă și rapidă, aproape neobservată. astfel la data de 18 IX 1981 au fost semnalate stoluri formate din 50 – 60 exemplare care migrau spre sud, deasupra Platoului Vulcanic Igniș (800 – 1000 m), întrerupându-și pasajul în plantațiile tinere bogate în arbuști, producători de bace de zmeură, mure, soc etc. (Béres, 1982).

În legătură cu ruta de migrație, putem reaminti că un exemplar inelat de noi în Rezervația Pietrosul Rodnei (47° 38' lat N și 24° 37' long. E, alt 1300 m) la data de 1 IV 1965 a fost reprins în data de 29 IX 1974 în Insula Chios ce aparține Greciei (38° 14' lat N, 26° 0' long E).

Prin urmare, mierla gulerată este o specie dominantă în habitatele preferate, având o valoare deosebită în ornitocenozele montane înalte însă numărul populațiilor de păsări este destul de redus.

• *Turdus merula* L. 1758 (mierlă neagră)

Este o specie obișnuită și frecventă în Depresiunea Maramureș. Fiind parțial migratoare, mierla poate fi întâlnită destul de des și iarna, mai ales masculii. Cuibărește din zăvoiul Tisei (alt. min 205 m) și până în zona montană înaltă, sporadic și în etajul rășinoaselor (1100 – 1300 m). Cuibărește în primul rând în pădurile compacte, dar și în pâlcuri de arbori sau de tufe, pe alei și în livezi etc.

Mierla este o specie antropofilă, complet urbanizată în Europa Centrală și de Vest. În Maramureș, urbanizarea sa este numai parțială. Totuși, cuibărește și în interiorul localităților, prin parcuri, alei, livezi, unde se întâl-

nește și în timpul iernii, mai ales masculii, care intrând în curțile oamenilor ciugulesc resturile de fructe și scormonesc gunoaiele menajere.

Toamna se observă mișcarea sa pe verticală, urcând în zonele subalpine și alpine până la 1750 m altitudine în Munții Rodnei (Béres, 1969), unde se hrănesc cu afine și merișoare.

După apariția cocoșului (*Turdus pilaris*) în localitățile Maramureșului, mierla neagră, repetăm, a fost eliminată ca specie concurentă de acest sturz extrem de agresiv. De atunci, mierla neagră nu mai cuibărește în parcurile, grădinile și cimitirele municipiului Sighetu Marmăției.

Joacă un rol important în ornitocenozele Maramureșului, din luncile râurilor până în etajele montane, având un areal compact. Importanța cenologică a speciei a fost subliniată și de cercetările noastre efectuate în habitate diferite și specifice. Astfel, într-o pădure izolată de stejari seculari (*Quercus robur*) din rezervația naturală "Pădurea Crăiasca" de lângă Ocna Șugatag, - alt. 420 – 460 m, 44 ha, cu subarboret foarte bogat – a fost găsită o densitate uimitoare de mierlă neagră, anume 60 perechi, ceea ce înseamnă 150 perechi/100 ha, rezultând o dominație numerică de 6,75 %, iar la greutate 8,06 % (Béres, 1983). Un alt exemplu, într-o pădure de amestec fag – molid de la Agris, de lângă Sighetu Marmăției – alt. 740 – 885 m, vârsta 35–40 ani – am stabilit o dominație numerică de 7,97 %, iar în greutate de 17,32 %, rezultând o densitate de 40 perechi/100 ha.

În sfârșit, într-o parcelă pură de fag de 100–110 ani, alt. 830–1.110 m, au fost găsite 20 perechi/100 ha, rezultând o dominanță numerică de 3,26% și în greutate de 5,96% (Béres și Cherecheș, 1997). Luând în considerare cercetările lui Korodi Gal (1964) cu privire la calitatea și cantitatea hranei puiilor și socotind 5 pui hrăniți într-un cuib, am stabilit că în 12 zile aceștia consumă 2.246 bucăți de hrană animalieră, care totalizează 935, 340g de insecte, din care 35% lepidoptere și 23% coleoptere etc.

Deci, mierla neagră este importantă în biocenoză, datorită rolului jucat în circuitul substanțelor organice și al energiei.

• *Turdus philomelos* C. L. Brehm 1831 (sturz cântător)

Este oaspete de vară în Maramureș. Sosește în luna martie și pleacă în octombrie, dar coborârea pe văile principale din etajele montane începe încă în luna septembrie.

În Maramureș este o specie cuibăritoare obișnuită. Cuibărește din zăvoaiele, dealurile acoperite cu păduri de *Quercus sp.*, prin tufișuri dese și substituiri silvice până în zonele montane, găsind cuiburile sale până la limita superioară a pădurilor (alt. 1460 m).

Preferă păduri cu subarboret bogat pentru amplasarea cuibului, îndeosebi rășinoasele. De asemenea, pădurile tinere de amestec realizate mai recent prin lucrările de înrășinare în etajele foioaselor (*Quercus sp.*, *Fagus sp.* etc.) sunt habitate bune pentru sturzul cântător (*Béres și Cherecheș*, 1997).

Studiile noastre cenologice în pădurile Maramureșului au estimat densitatea speciei în diferite trupuri de pădure. Astfel, într-un trup de pădure izolat, de *Quercus robur*, la care ne-am referit și la special anterioară, au fost depistate 8 perechi de sturz cântător. La 100 ha pădure revin 18 perechi rezultând o dominanță numerică de 9,8 %, iar în greutate 6,20 %. În pădurea bătrână (100 – 110 ani), pură de fag, specia nu a fost identificată ca pasăre cuibăritoare.

Rolul biologic în ornitocenozele ocupate este confirmat mai ales de cercetările lui *Korodi Gal* (1969). El constată că în perioada de creștere a puilor hrana acestora este numai de origine animală, aproape în totalitate nevertebrate (155 specii de anelide, insecte). Cei 4 pui consumă în cele 15 zile cât stau în cuib 9248 bucăți de hrană, reprezentând 697 g.

• *Turdus viscivorus* L. 1758 (sturz de vâsc)

Este o specie sedentară, la care se poate constata o migrație locală, pe verticală, din zonele montane înalte spre zonele colinare acoperite de păduri de *Quercus sp.*, infestate cu *Loranthus sp.*

Arealul de cuibărit începe în Maramureș de la limita inferioară a fâgetelor (alt. 700 – 800 m) și ține până la limita superioară a pădurilor (circa 1550 m).

Toamna, pe la sfârșitul lunii septembrie, coboară în pădurile de gorun (*Quercus petraea*) și de stejar (*Quercus robur*), unde se hrănește cu plante proaspete (*Loranthus europaeus*). Până la această dată, specia frecventează pășunile montane foarte bogate în insecte, viermi, melci etc., în stoluri mici de 10 – 15 exemplare. Practic, sturzul de vâsc este prezent în zona montană a Maramureșului în perioada de cuibărire, iar iarna vizitează zonele deluroase. În pădurea Crăiasa, de stejar, sturzul de vâsc era încă prezent la data de 14 IV 1980, deoarece pădurea era bogat infestată cu *Loranthus sp.* La acea dată, mierla neagră și sturzul cântător deja cuibăreau din plin în zona montană. În acest tip de pădure de stejar sturzul de vâsc nu cuibărea.

Și pentru această specie am estimat densitatea. Astfel, în pădurea de amestec fag – molid, mai înainte descrisă, densitatea a fost apreciată la 30 perechi / 100 ha. Densitate similară a fost constatată și în pădurea seculară (100–110 ani) de fag (*Béres și Cherecheș*, 1997). S-a găsit o dominanță numerică de 7,97% și în greutate de 17,32%, respectiv de 4,89% și 10,83%.

În Munții Rodnei, la limita superioară a pădurilor de molid (alt. 1550 m), sturzul de vâsc cânta prima dată la 14 – 15 mai, găsim cuiburi cu ouă în cursul verii.

Cele două specii de sturzi au ariile de cuibărit complementare. Sturzul cântător se întinde mai ales în zonele montane inferioare, iar sturzul de vâsc îndeosebi în zonele montane superioare, lipsind din stejăriș și din gorunet.

Din cele menționate, rezultă că sturzul de vâsc este un element important în ornitocenozele făgetelor și a rășinoaselor.

• *Turdus iliacus* L. 1766 (sturz de vii)

Este o specie de pasaj în România, la fel ca și în Maramureș.

Observațiile noastre, efectuate cu regularitate de-a lungul anilor, au permis stabilirea perioadelor de pasaj și modalitățile de derulare a acestuia. Toamna (octombrie – început de noiembrie) stolurile de sturzi trec peste zonele depresionare ale Maramureșului, iar primăvara în a doua parte a lunii martie și în prima decadă a lunii aprilie. Acest aspect este întărit și de datele capturării cele 4 exemplare de sturz al viilor care se găsesc în colecția Muzeului Maramureșului din Sighetu Marmăției (17 X 1975; 30 III 1978; 30 III 1979; 5 IV 199%); ultima observație de primăvară provine din Pădurea Crăiasa (Béres 1983).

Specia trece prin Maramureș în stoluri mici, de 10–15 exemplare, adesea împreună cu sturzul cântător, prin zonele de dealuri, trecând peste livezi, tufișuri, terenuri cultivate. În timpul pasajului, sturzul viilor se hrănește cu fructele arborilor producători de bace (soc, porumbar, păducel etc.).

Lipsa viilor limitează prezența sa în zonă, dar și pagubele produse acestora.

Concluzii.

1. Toate speciile din Genul *Turdus* prezente în fauna României se regăsesc și în Depresiunea Maramureș (5 specii clocitoare și 1 specie de pasaj), unde beneficiază de habitate favorabile, majoritatea arboricole.

Speciile prezente în Maramureș se deosebesc mult între ele sub aspect fenologic, ecologic și zoogeografic, fiind în general frecvente în zonă.

2. Cele 5 specii din Genul *Turdus* cuibăritoare în Maramureș sunt păsări cu arii de răspândire și cu o frecvență considerabile.

Aceste specii au o importanță deosebită în ornitocenozele din care fac parte, unde sunt specii dominante (cu dominantă numerică și în greutate de peste 5 %). Cel mai tipic caz este în acest sens cocoșarul (*Turdus pilaris*) cu

o dominanță numerică de 21,10 % și cu un consum de 1000–2000g hrană, formată din nevertebrate.

3. Sturzul viilor, specie de pasaj în zonă, are un rol redus în ornitocenozele locale, fiind prezent în zona cercetată doar primăvara și toamna, întotdeauna într-un număr redus și pe perioade scurte de timp. Hrana speciei poate fi considerată nesemnificativă.

BIBLIOGRAFIE

1. ARDELEAN, G., *Fauna de vertebrate în stațiunea Făina (Vaser) și împrejurimi*. Buletin Științific, Seria B, Vol. X, fasc. Biologie – Chimie, Baia Mare, 1993, p. 84–90.
2. ARDELEAN, G., BÉRES I., *Fauna de vertebrate a Maramureșului*, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 2000, p. 206–209.
3. BÉRES, I., *Observații asupra repartizării verticale a păsărilor din zona alpină a Munții Rodnei în perioada autumnală (sept.-oct.)*. Ses. Com. St. nat, București, 1969, p. 198–206, Ed. Direcția Muzeelor.
4. BÉRES, I., *Contribuții la cunoașterea unor fenomene ale migrației păsărilor în bazinul superior al Tisei (Depresiunea Maramureșului)*. Centenarul Orădean, Oradea, 1972, p. 783–790.
5. BÉRES, L., *Dovezi documentare pentru cuibărirea sturzului de iarnă (Turdus pilaris L.) în Depresiunea Maramureșului*. Rev. Muz. Anul X., Nr. 3, 1973, p. 230–232.
6. BÉRES, I., *Sturzul de iarnă își extinde arealul în Maramureș*. Vânăț. Pesc. Sport., București, Nr. 10, 1973, p. 21.
7. BÉRES, I., *Avifauna cinegetică a Depresiunii Maramureșului și problemele ei ecologice*, Marmația Nr. 3, 1977, p. 230–232.
8. BÉRES, I., *Contribuții la cunoașterea ornitofaunei Depresiunii Maramureșului*, Marmația Nr. 4, 1978, p. 391–426. Anuarul Muzeului Județean Maramureș, Baia Mare.
9. BÉRES, I., *Studiu ecofaunistic al păsărilor din orașe, exemplificat cu avifauna municipiului Sighetu Marmației*, Marmația Nr. 5–6, 1980, p. 102–114, Anuarul Muz. Jud. Maramureș, Baia Mare.
10. BÉRES, I., *Migrația de toamnă a păsărilor din Maramureș*. Studii și comunicări, Vol. II., Reghin, 1982, p. 591–598.
11. BÉRES, I., *Ornitocenoza unui trup de pădure izolat din Maramureș*. Analele Banatului St. nat. Nr. 1, Timișoara, 1983, p. 117–122.
12. BÉRES, I., *Importanța ornitologică a ecosistemului râului și zăvoiuului Tisei*. Analele Banatului Nr. 3, Timișoara, 1997, p. 31–36.
13. BÉRES, I., *Ornitocenozele etajelor alpine și subalpine din Munții Rodnei*. Analele Banatului Nr. 4., Timișoara, 1999, p. 353–366.
14. BÉRES, I., *Considerații generale asupra ornitofaunei actuale din Carpații Orientali Maramureșeni*. Naturalia IV – V, Studii și Cercetări, Pitești, 2000, p. 163–174.
15. BÉRES, I., CHERECHEȘ D., *Ornitocenozele făgetelor Maramureșene*. Analele Banatului St. nat. Nr.3., Timișoara, 1997, p. 173–183.
16. CĂTUNEANU et. Col., *Nomenclatorul păsărilor din România*, Ed. Acad. R.S.R. Ocrotirea Naturii, Nr. 16/1, 1972, p. 127–145.
17. CIOCHIA, V., *Păsările clocitoare din România*, Ed. Științifică, București, 1994, p. 187–193
18. DOMBROWSKI, E., *Păsările României (Ornis Romaniae)*. Completată, ilustrată și preluată de Dionisie Linția, Biblio. Encicloped. Ed. pt. Literatură și Artă, Vol. I, București, 1946, p. 349–368.

19. FILIPAȘCU, A., *Contribuții la cunoașterea avifaunei Maramureșului*, Rev. Muz., Vol. VII, Nr. 5, 1970, p. 429–430.
20. KORODI GAL, I., *Beiträge zur Kenntnis der Amsel (Turdus merula L.) und zur Ernährungsdynamik ihrer Jungen*, Zoologische Abhandlungen Museum Für Tierkunde in Dresden. Bd. 29, Nr. 4, 1967, p. 25–53.
21. KORODI GAL, I., *Contribuții la cunoașterea reproducerii și hrănirii puilor sturzului cântător (Turdus ericetorum philomelos Brehm)*, Com. Zool., București, 1969, p. 33–50.
22. KORODI GAL, I., *Beiträge zur Brutbiologie und Brutnahrung des Ringdrossels (Turdus alpestris Brehm)*, Trav. Mus. Mist. Nat. "Gr. Antipa", Vol. X, 1970, p. 307–331.
23. KORODI GAL, I., BÉRES, I., *Contribuții la cunoașterea răspândirii și biologiei reproducerii cocoșarului (Turdus pilaris L.) în România*, Stud. Com. SSB, Reghin, 1979, Nr. 189–208.
24. KORODI GAL, I., BÉRES, I., *Contribuții la cunoașterea dezvoltării postembrionare și a hranei puilor de cocoșar (Turdus pilaris L.)*, Stud. și Com., SSB Reghin, Nr. 1, 1979, p. 209–220.
25. MUNTEANU D., *Cercetări asupra populațiilor din bazinul Bistriței, II. Aplicarea metodei traseelor în pădurea de fag*, Lucr. St. Stațiunea "Stejarul", Nr. 359–365, 1968.
26. MUNTEANU D., *Cercetări asupra populațiilor de păsări din bazinul Bistriței. III. Păduri mixte de conifere și de foioase*, Lucrări St. Stațiunea "Stejarul", Nr. 3, 1970, p. 341–345.
27. MUNTEANU D., *Contribuții la cunoașterea avifaunei din Munții Bihorului. "Nymphaea"*, Analele Muz. Țării Crișurilor, Oradea, X, 1982, p. 283–296.
28. PETRESCU A. et. BÉRES I., *Ornithological remarks in the Basins of Iza and Săpânța and the Biosphere Reserve Pietrosul Rodnei, Maramureș (România) in 1995 – 1996*, Trav. Mus. Nat. Mist. Nat "Gr. Antipa", Vol. XXXIX, 1997, p. 379–400.
29. RADU D., *Expansiunea cocoșarului (Turdus pilaris) (Aves) în holarctic și cauzele care au generat-o*, Studii și cerc. de bio., Ed. Acad. Română Tom. 45, Nr. 1, 1967, p. 7–23.
30. WEBER P., MUNTEANU D., PAPADOPOL A., *Atlasul provizoriu al păsărilor din România*, Edit. Societatea Ornitologică Română, Mediaș, 1994, p. 108–110.

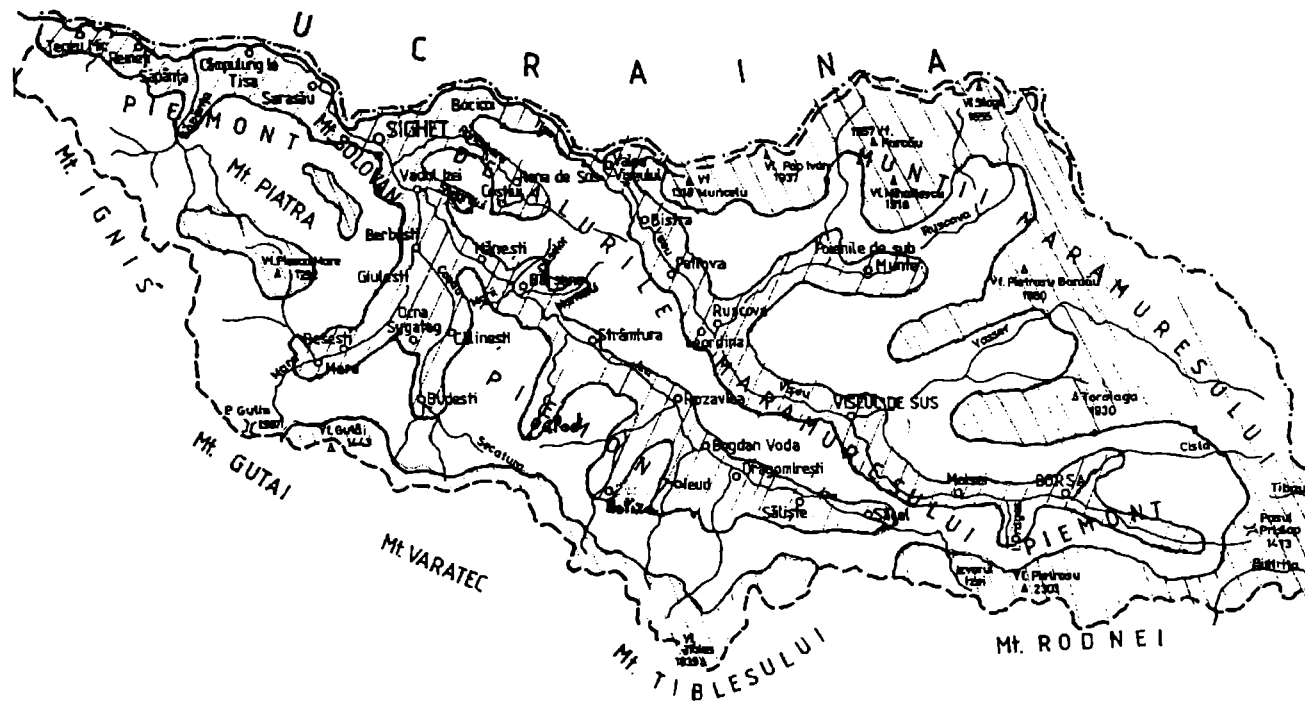
THE TRUSHES (GENUS *TURDUS*) IN THE ORNITHOCENOSES OF MARAMUREȘ DEPRESSION

Abstract

The results of our own research concerning the spreading, the biology and the cenotic role of the 6 species from Genus *Turdus* present in the Maramures Plateau are being notified in this work. Our research has been completed with data published by the regretted ornitologist Korodi-Gál regarding the quantity and the quality of the feeding of the cubs living in the nestle.

The Baia Mare Plateau offers very good habitats for blackbirds and thrushes, which determined a great frequency and density.

This is the reason why the first 5 species identified play a particular role in ornitocenosis they belong to, consuming especially harmful insects.

Răspândirea cocoșarului în Maramureș

Răspândirea mierlei gulerate în Maramureș

Harta nr. 1. Arealul de cuibărit al cocoșarului (*Turdus pilaris*) și a mierlei gulerate (*Turdus torquatus*) în Maramureș